

Zvezdica — spominčica.

Ytujini deček mlad bedi.
Večer hladi mu lice rdeče.
Na zvezdice oko strmi,
Srce utriplje koprneče.

Na zvezdice oko strmi
In čudi se nebeškim kresom.
V višave duša mu vzleti,
Na zemlji biva le s telesom.

V višave duša mu vzleti,
Po nebu plove med zvezdami ...
Do zvezde plove, obstoji,
Do zvezde znanke nad gorami.

Do zvezde plove. obstoji,
Domače gleda z nje vrtove,
In sredi, sredi med vrtmi,
Glej, domek babice njegove!

In sredi, sredi med vrtmi
Presnjal je pre'epe čase,
Detinske čase jasnih dni
V naročju žene srebrolase.

Detinske čase jasnih dni
Sedaj mu riše mlada duša.
In z nova v duhu jih živi
In z nova njih sladkost okuša.

In z nova v duhu jih živi.
V oko prisveti mu solzica ...
Na nebu zvezda zadrhti,
Utrne se nebes kresnica.

Na nebu zvezda zadrhti,
Zamre za goro pramen zlati.
Umeješ deček zvezdo ti? ...
Umrta ti je stara mati.

Naum.

Dete in veter.

»Čakaj, čakaj, kam hitiš,
Mrzli veter, nagli piš?
Kaj po zraku z listjem letaš,
Kaj raz ceste prah pometaš?«
»Dete malo, ljubček moj,
Vso novost izveš takoj!
Čuj, mogočna vam kraljica
V malo dneh pokaže lica,
V malo dneh prispeje k vam,
K vam prispeje in drugam.
Mene je naprej poslala,
Tako mi povelje dala:
,Vse pometi in pospravi,
Svetu moj prihod objavi!'
Ko izpolnim njen ukaz,
Svoj pokaže vam obraz.
Plašč snežen ovija nje teló,
Svetel biser njeno je okó.

Iz ledú njen voz je narejen,
Z venci iz snega ves okrašen,
Konja sta ji vetra dva,
Hitra kakor blisk obá.
V njeni desni žvižga bič,
Da odmeva dol in grič.
Silen zbor za vozom se vali —
Videl svet jednakega še ni.
Koder vodi ga stopinja,
Z belim prtom svet pregrinja,
Bisere na prtú seje,
Z ivjem kiti gole veje.
Potok, ki čez polja hruje,
Brž v okove trde vkuje.
Če pa tebe, dete, vne dobi
Brž za peč te v hišo zapodi!«

Gregor Gornik.

